

Mads Nissens tale ved modtagelsen af World Press Photo-prisen

Taler

Mads Nissen
Vinder af World Press Photo
2021

Dato

23. september 2021

Sted

Politikens Hus, København

Omstændigheder

Det er en tradition, at vinderbillederne fra World Press Photo hvert år bliver udstillet forskellige steder i løbet af året.

Mads Nissen vandt World Press Photo 2021 for billedet af en sygeplejerske, der krammer en ældre kvinde gennem et plastikforhæng i Brasilien. Hans tale blev holdt i forbindelse med åbningen af udstillingen i Danmark.

Mange tak. Alle sammen. For de smukke ord.

I et så vigtigt år – et så afgørende øjeblik i vores historien - er jeg dybt beæret over at modtage denne pris.

At mit ydmyge blik på verden, igen skal repræsentere vores fælles kollektive historieskrivning. Det giver mig en klump i halsen.

Jeg stod midt i brusebadet for næsten tyve år siden, da min telefon ringede, og stemmen i den anden ende sagde, at medmindre, at jeg mødte op i nazist-uniform til praktikant-samtalen næste dag, så var jobbet mit. Det var lidt mærkelig sagt, tænkte jeg, men det var også det der trak i mig. POLITIKEN var ikke som nogle andre steder.

Her var en vildskab, en energi. En idealisme!

Så også af hjertet tak til dig Politiken. Vi står i din mave lige nu. Du er en flyvsk idé, et stort monster, men du er også en pose frø *-kurrateret af en dejligste mennesker-*, som hver morgen lander rundt hos os danskere. - Hvor du spirer, vokser og skaber reel forandring.

Tak til mine tre børn Thor, Astrid og Emil. Til min mor og søster. Til min kære

hustru Paola. Uden jer – ingen billeder.

Vi er fotografer, men nogle gange må vi lukke øjnene. Når kameraet er helt fyldt, men psyken helt drænet. Som når skribenten Bo Søndergård og jeg, gennemvædet af sved, afsprittings-alkohol og corona-angst, omsider kunne sætte os tilbage i Gustavos lille bil i Sao Paolo... Og køre mod næste stop på pandemiens hærgen. Tak Bo.

Jeg fotograferede krisen fra tre vinkler: Et Sygehus i Køge, Bag kulisserne i Statsministeriet, og fra Brasilien. Og også her så jeg, hvordan vi mennesker, i pandemiens mørkeste stunder, af og til måtte lukke øjnene.

I sorg, åndenød eller resignation.

Derinde, helt for os selv, bag lukkede gardiner, er vi for en stund beskyttet.

Ved tabet af de allerkæreste, flået fra os, af denne meningsløse virus.... Lukker vi øjnene, og lader måske tårerne få frit løb. Frit... ned ad vores kinder, på skjorten.. til de rammer jorden.... Som de har gjort det i Asien, i Afrika, Europa... i Nord og Sydamerika. Her i Danmark.

For mig ærer dette billede alle, der har lidt igennem denne krise.

Jer, der tilbragte måneder i frygt og isolation.

Jer, som har mistet familiemedlemmer, job, hjem... hele jeres økonomi...

Jer, som har været fanget i afsavn og ensomhed. Uvished... Og spurgt, hvornår stopper det her vanvid?

...

Jeg ønsker, at billedet i sin eftertid, skal ære de 4,5 millioner mennesker, der er døde af denne virus. De 592.000 alene i Brasilien.

...

Så der er bestemt en tid til at lukke vores øjne...

...Men der er også en tid til at åbne dem igen...

...

For når andre lider, kan vi i det mindste SE dem. Anderkende dem.

Og hvis vi åbner vores øje, og går en tur på kirkegårdene i Brasilien og visse andre lande, ser vi også arven efter en mislykket præsident. En mislykket politik.

For mig, er mit arbejde fra Brasilien en dokumentation - et vidnesbyrd – mit eget desperate anklageskrift.

Og i Brasilien - et af de værst ramte lande, har ansvaret især et navn:

Præsident Bolsonaro.

Hans kommentarer...At kalde covid-19 for intet andet end "en lille forkølelse" og fortælle folk "at de skal stoppe med at klynke", er så usympatiske, som de kan være.

Bolsonaro er også ansvarlig for at benægte fakta, for at ignorere de mest basale anbefalinger fra WHO.... for en arrogant-macho-penge-først – survival of the fittest- politik.... der har dræbt tusinder og tusinder af brasilianere.

Han kan lyve og benægte – men billederne står her.

...

Men dette billede er ikke kun Mørke. Det er også Lys.

En hyldest til hvad VI kan. Når vi står sammen.

Menneskets fantastisk evne til at holde ud. Bringe håb. Og konstant improvisere! Inspirere!

...

Efter billedet vandt prisen, blev en glad Adriana interviewet. Og hun fortalte, at der er en ting som billedet ikke viser:

Hun fortalte, at da hun krammede Rosa Luzia gennem plastikken.

Ja, der kunne hun, de mange lag til trods. Der kunne hun stadig mærke den gamle dames hjerte slå – at hjerterytmen skærer igennem plastik.

Tak skal I have.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Takketale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mads-nissens-tale-ved-modtagelsen-af-world-photo-press-prisen>